

Sebastià Vives i Antúnez

LES PERSONES QUE ES VAN FUGAR. AMAGAT A BARCELONA

- Al Doctor Isern, que és el metge que tenia jo a l'hospital, hi va anar la *brigadilla* a amenaçar-lo. Ara és mort aquest home, i suposo que devia dir: "Però què m'expliqueu a mi?". Anaven amb una història amb molta duresa, a un metge que no tenia res a veure i que simplement era un cirurgià de l'hospital de Sant Andreu. La mala llet que portaven era evident, el van amenaçar perquè m'havia deixat marxar.

- *Quan vas fugir de l'hospital ja et va venir a buscar la "brigadilla"?*

- Sembla ser que la mateixa nit, no puc precisar-ho perquè en aquell moment no hi havia ningú. i quan vaig parlar d'aquest tema amb el Doctor Isern m'ho va dir i vaig entendre que l'endemà potser. Vaig marxar a les set de la tarda i no sé si a la nit o l'endemà van anar-lo a buscar a ell i el van amenaçar perquè m'havia deixat marxar, perquè per marxar m'havia de fer una autorització i va dir: "Ecolti aquest tio m'ha dit que el seu pare havia tingut un atac de cor". Que no passa res, però mala llet en portaven.

Quan hi va haver la detenció del José Rodríguez Justo, us en recordeu? El "roba gallines". Era un personatge que va aparèixer a Manresa com a membre del Partit de l'Exili i tal... i va anar a treballar a la HOAC i el van despatxar de l'HOAC. Als fulls hi consta aquest moviment...

- *[OFF]: El vam trobar a la presó.*

- El vau trobar a la presó? Això va ser abans, va ser bastant abans. Aleshores amb aquest home, vaig fer una campanya de solidaritat amb ell, recollint diners a les empreses per ell i tal. Aleshores un dia, el dia del judici -que el Pep Fuentes venia al judici que es feia a Sabadell-, em diuen que l'han detingut. I jo ràpidament -com fèiem llavors- me'n vaig anar a casa seva, em vaig haver de ficar per un celobert, que em van haver d'agafar per les cames per agafar els papers que havia posat la seva dona allà. Vam agafar els papers, vam destruir-los i quan ja marxava dic: "Com és que l'han detingut?", jo pensava que seria per algun tema de Solidaritat, i diu: "No, perquè anava robant per les cases". I, fins i tot, havia robat un vedell! Amb un 850 lligat a un vedell.

- *[OFF]: Amb un cotxe!*

- Amb un cotxe? No, un cotxe no era.

- *[OFF]: Amb una furgoneta d'un parent d'ell.*

- Robava gallines, robava el que podia i aleshores quan vaig sentir això, vaig fotre el camp corrents de casa seva després d'haver destruït els papers i tal.

I aleshores al vespre ve la Guàrdia Civil a buscar-me a casa i dic: "Ja l'has fotuda, et detindran pel que sigui". Doncs resulta que em presento... Per cert, m'equivoco, devia ser el dia abans de que sabés que era un lladre, de buidar-li la casa. Vaig a la Guàrdia Civil, em presento i em diuen: "Vés-te'n". Aleshores jo vaig tenir la convicció que el guàrdia civil que va agafar aquest tema va veure que jo era un polític per a ells i ell era un "xoriço", aleshores va diferenciar una cosa de l'altra i em van deixar en llibertat, i no em van ni agafar ni em van dir mai més res. Quan segur que el *tio* havia dit: "Tots estem implicats i tal".

Ho dic perquè dins de la Guàrdia Civil després va sortir, posteriorment, que hi havia hagut gent d'Unió Militar Democràtica dins del *cuartel* de la Guàrdia Civil. Per tant, això és com diu el Ramon, que a vegades segons qui tocava, actuava d'una manera diferent.

A mi el Padullés, que jo recordi, em va dir: "Nano, això s'ha acabat, fot el camp". Vaig marxar amb la meva excompanya, la Montse Catalán, amb una furgoneta que teníem, una C-15. Ens en vam anar a Barcelona i, d'entrada, em va acollir Comissions Obreres allà a mi, i vaig anar a parar primer amb un metge que vivia al barri gòtic que m'havia de curar perquè jo tenia una fístula sacrococcígia, i m'havia de curar cada dia amb un porronet anar-me rentant.

Quan vaig haver estat uns quants dies allà em van donar un altre lloc amb un dentista -em sembla que era al Passeig Maragall- i vaig estar vivint allà. Jo habitualment allà tenia contacte amb el López Bulla, cada dos per tres i amb Tito Márquez, ens vèiem. Per posar una anècdota, el dia que es va morir Franco ens vam trobar López Bulla i jo en un bar del Carrer Muntaner a dinar i vam celebrar-ho. No ens vam atrevir a demanar una botella de xampany però vam demanar un Marqués de Riscal perquè som molt valents, i ens el vam fotre allà dinant tots dos celebrant que s'havia mort el Franco.

La meva atenció era només a través de Comissions Obreres perquè no sé qui del PSUC va dir: "Que se n'encarreguin aquests". Fins i tot, em van donar diners, per si necessitava comprar alguna cosa. Poca cosa, però em van donar alguns diners per poder passar els dies que estava allà. Entre altres coses perquè la meva dona en aquells moments estava a càrrec de dos fills, ella estava treballant amb el Viader, va tornar de seguida a Manresa, la Montse Catalán a no sé

què fer, però suposo que anava amunt i avall amb tot aquest tema de les detencions. I aleshores jo estava allà aïllat. No vaig tenir cap problema a Barcelona. Inclús m'havien parlat d'anar a França i jo vaig dir que a França no hi havia de fer res que ja estava bé allà a Barcelona i ja està.

- *Però físicament vas estar sempre al mateix lloc?*

- Sí, en dos llocs diferents, en una casa i prou, però era una vida molt tranquil·la d'anar passejant i llegir els diaris, escoltar música i esperar que passés el temps. Sabia que estaven a la presó, i em connectava a través de Comissions. Sabia coses a través del López Bulla i del Tito Márquez.